

BAJKY

&

NEBAJKY

8

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,

právě nahlížíte do e-knihy **Bajky a nebajky**, kterou pro Vás a Vaše děti napsaly studentky SPgŠ a SZŠ sv. Anežky České v Odrách. Jako budoucí paní učitelky v mateřských školách Vám autorky přináší své nápady pro výchovu a vzdělávání dětí.

- Každý text je uvozen příslovím, rčením, od kterého se dále odvíjí jednoduchý příběh.
- V textech nechybí mravní ponaučení.
- O tom, zdali dítě poslouchalo a správně vnímalo text, se můžete přesvědčit pomocí tří jednoduchých otázek, které jsou za textem.
- Dále v e-knize najdete pracovní listy, které jsou zaměřeny na grafomotoriku a logické vyvozování.

Kniha je určena všem rodičům a pedagogům, kteří mají rádi děti.
Děkujeme, že pomáháte e-knihu volně a zdarma šířit.

Kolektiv autorů

Magazín Předškoláci.cz doporučuje tištěné knihy:

Šimonovy pracovní listy 16

Grafomotorická cvičení

Nový díl ŠPL představuje soubor pracovních listů, rozvíjejících zábavnou formou grafomotorické dovednosti předškoláků, logické myšlení, orientaci na ploše, základní početní dovednosti, pohybové, výtvarné a další kompetence odpovídající věku. Pracovní listy jsou obohaceny motivační říkankou, návrhy na hry a další aktivity a komplexními metodickými pokyny k pracovním listům. Doplňující úkoly a aktivity mohou pomoci pedagogům v MŠ navodit co nejpřirozenější motivace pro činnosti s pracovním listem. Nabízí jim zároveň další tipy na hlubší rozvíjení motivů, kterých se dotýkají básničky či hry.

Nakladatelství Portál

Předškolákův rok

Básničky, cvičení, tvoření a pracovní listy pro mateřské školy

Praktická publikace nabízející širokou paletu námětů pro všestranný rozvoj dětské osobnosti je určena nejen pedagogům mateřských škol, ale i rodičům, kteří hledají novou inspiraci pro činnost se svými ratolestmi. Kniha je rozdělena na 12 kapitol podle jednotlivých měsíců v roce, přičemž se každá z nich věnuje tématům a aktivitám typickým pro dané roční období. Příprava dětí na úspěšné zahájení školní docházky!

Vydavatelství Computer Press

Obsah

- 1 Titulní stránka
- 2 Slovo úvodem
- 3 Obsah

	příběh	autor
4	Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá	Klára Abertová
6	Bez přátel není štěstí, bez neštěstí nepoznáš přítele	Eliška Ambrožová
8	Dvakrát měř, jednou řež	Klára Bernátová
10	Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá	Zuzana Carbolová
12	V nouzi poznáš přítele	Kateřina Dobiášová
14	Pravé štěstí jsou praví přátelé	Martina Dohnalová
16	Kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem	Nikola Ferková
18	Kdo seje vítr, sklízí bouři	Veronika Holá
21	Lenoch k talíři natáhne ruku, k ústům ji už nezvedne	Martina Igazová
23	Spěchat se vždy nevyplácí, zvědavost též smysl ztrácí	Veronika Kohutová
25	Na každého jednou dojde	Jana Martinková
27	Přátelské služby se neúčtují	Mikulcová Eva
29	Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek	Martina Nevěřilová
30	Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne	Kristýna Plánková
33	Pýcha předchází pád	Vendula Sabóová
35	Když se dva hádají, třetí má užitek	Míša Stančíková
37	Sytý hladovému nevěří	Eva Šablaturová

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá

Klára Abertová

V jednom malém domečku u palmové plantáže žil opičák jménem Zlodějníček. Myslel si o sobě, že je velmi chytrý. Pracoval jako zloděj, protože mu bylo líno pracovat poctivě.

Jednoho dne šel vyloupit krásný domeček v nedalekém městečku Krásnohlídkov. Byl to domeček plný barev, fantazie a radosti. Ukradl vše, co unesl.

Jakmile se vrátil domů, zjistil, že byl také okraden. Zavolal strážníka lva Simbu, o kterém bylo známo, že dopadne každého zloděje. Ale v tom rozhořčení, že byl okraden, úplně zapomněl, že ho vlastně hledají. Strážník ho pochopitelně poznal a dal ho zavřít do vězení.

Tak, tak.

Kdo jinému jámu kopá,
sám do ní padá.

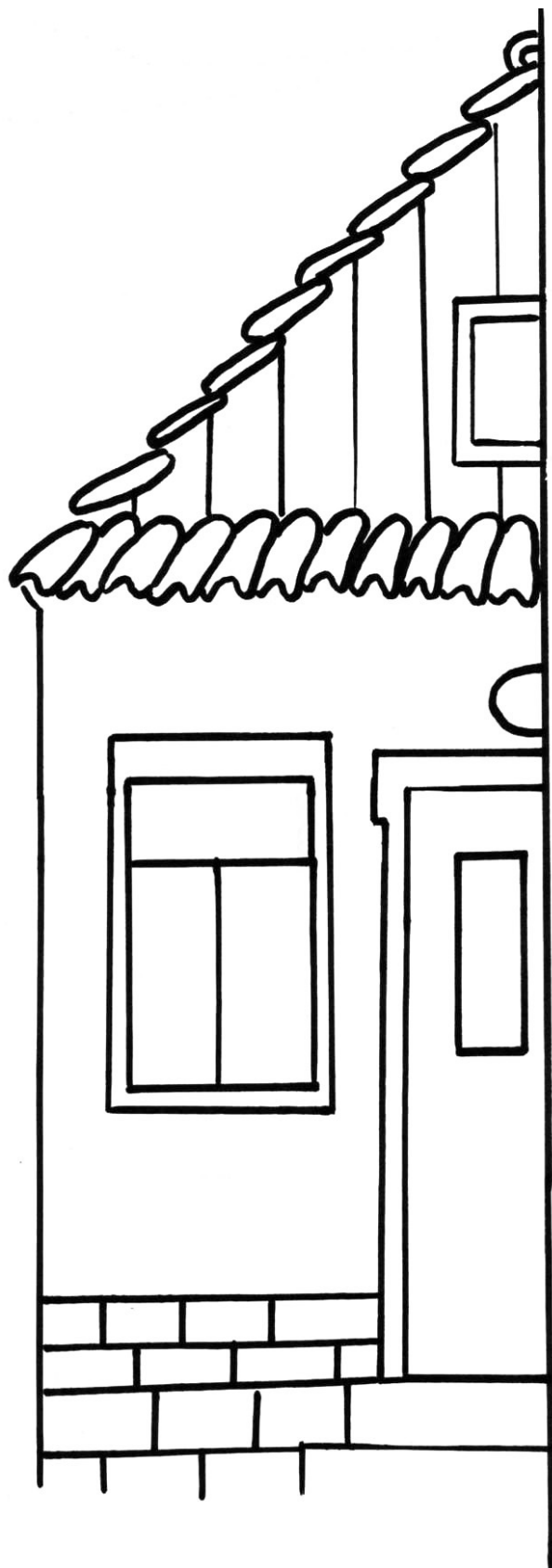
Otázky k textu:

Proč nechtěl Zlodějníček pracovat?

Jak se Zlodějníček napálil?

Co znamená přísloví Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá?

Dokresli a vybarvi.

Bez přátel není štěstí, bez neštěstí nepoznáš přítele

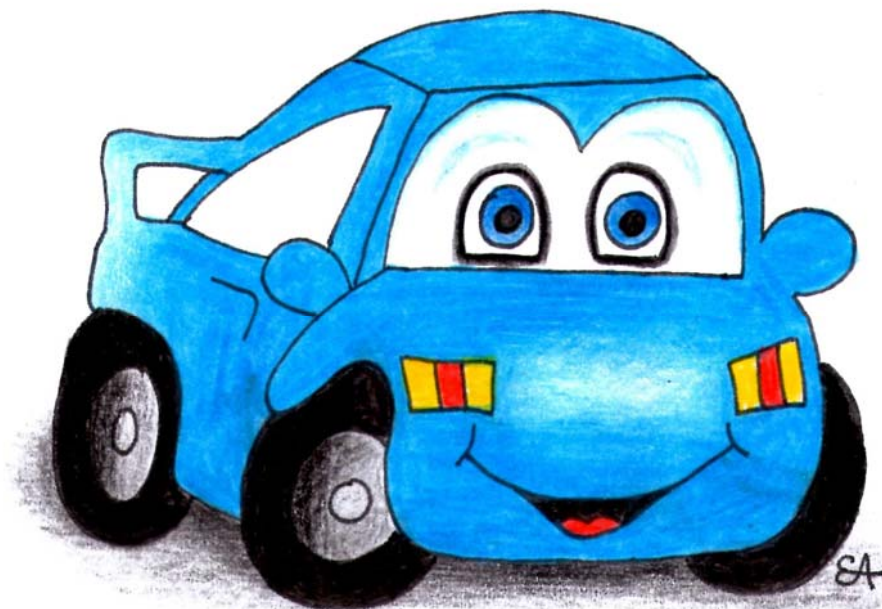
Eliška Ambrožová

Na dvorku byla zaparkovaná dvě auta. Jedno bylo starší, už se mu loupal lak a rezavěly nárazníky. Zato nové auto, panečku, to bylo fešácké! Lak se na něm leskl, až oči přecházely. Staré auto bylo velice hodné a moudré. Mladšímu autíčku vždy dobře radilo:

„Nejezdi příliš rychle a nepředjížděj v zatáčce!“

Autíčko bralo tyhle rady na lehkou váhu. Jednou v noci se autíčko vracelo domů, když ho najednou předjel krásný kabriolet. Autíčku se to vůbec nelíbilo. Řeklo si, že kabriolet předjede. Autíčko jelo velice rychle, když už mělo kabriolet v dohledu, podklouzla mu kola, dostalo smyk. „Bum. Křách. Prásk.“ Autíčko sklouzlo do příkopu. Snažilo se dostat ven, ale vůbec se mu to nedařilo.

Staré auto již bylo nervózní, kde autíčko je. Uběhla hodina, dvě, tři, a autíčko se nevracelo. Staré auto vyjelo hledat svého kamaráda. Projíždělo všechny známé i neznámé cesty, až ho konečně našlo. Pomohlo mu ze zajetí keřů a pak jeli společně domů. Autíčko bylo moc rádo, že poznalo dobrého kamaráda, který mu pomohl v jeho neštěstí.

Otázky k textu:

Jakou povahu mělo mladší autíčko?

Jaké rady dávalo starší auto mladšímu?

Kdo pomohl mladšímu autu z příkopu?

Jed' s autíčkem po cestičce.

Dvakrát měř, jednou řež

Klára Bernátová

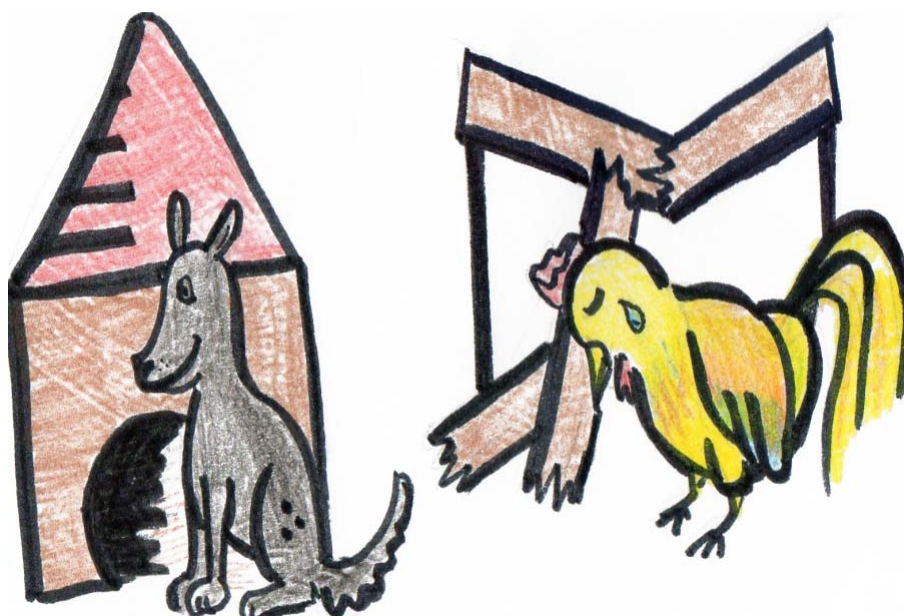
Na dvorku jednoho stavení žil pejsek Alík a kohoutek Honza. Jednou se pejsek Alík rozhodl, že si postaví krásnou a velikou boudu. Nejprve si pejsek pečlivě vybral dřevo. Když byl s výběrem spokojený, dal se do práce. Vše pečlivě přeměřoval.

Kohout Honza si z něho dělal legraci: „Alíku, ty všechno děláš pomalu, takhle boudu nepostavíš ani do zimy. To já bych to měl, už dávno postavené.“

Pejsek Alík jen odvětil: „Tak se ukaž, Honzo.“

I kohout Honza se pustil do práce. Rychle nařezal dřevěná prkýnka, ani si je pořádně neprohlédl. Za chvíli byl kohout Honza s prací hotov. Nadšeně běžel za Alíkem, aby se mu pochlubil, ale už z dálky vidí, že se na něho Alík usmívá a ukazuje mu svou krásnou boudu. Kohoutek Honza musel uznat, že Alíkova boudička je hezčí, pevnější, že každé prkýnko na boudičce je stejné a pevně přibité. Kohoutek se zastyděl za svou nepovedenou práci.

A pejsek mu poradil: „Když chceš pěknou a pevnou chaloupku, raději dvakrát měř a jen jednou řež.“

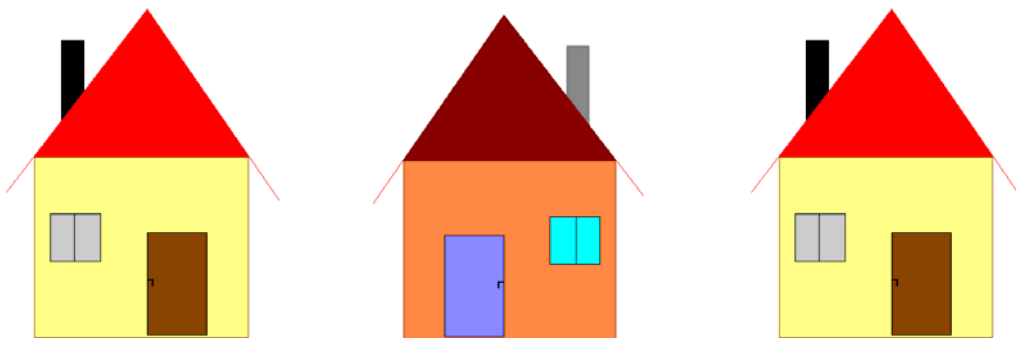
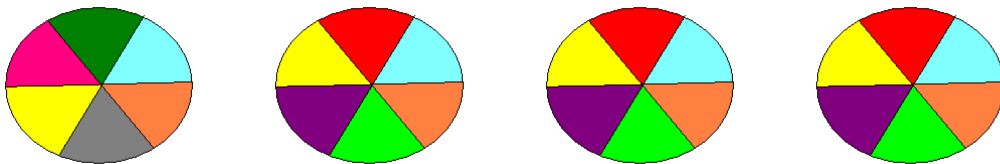
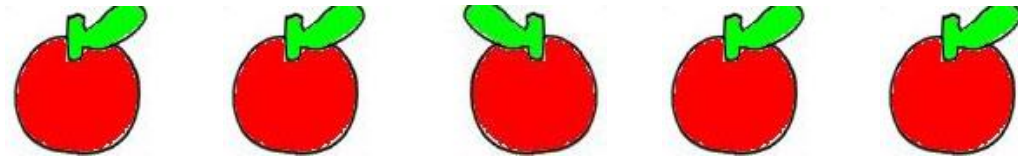
Otázky k textu:

Jak se jmenuje pejsek, jak se jmenuje kohoutek?

Jaký byl kohoutek?

Co poradil pejsek kohoutkovi?

Pomoz pejskovi a kohoutkovi určit, co do řady nepatří.

Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá

Zuzana Carbolová

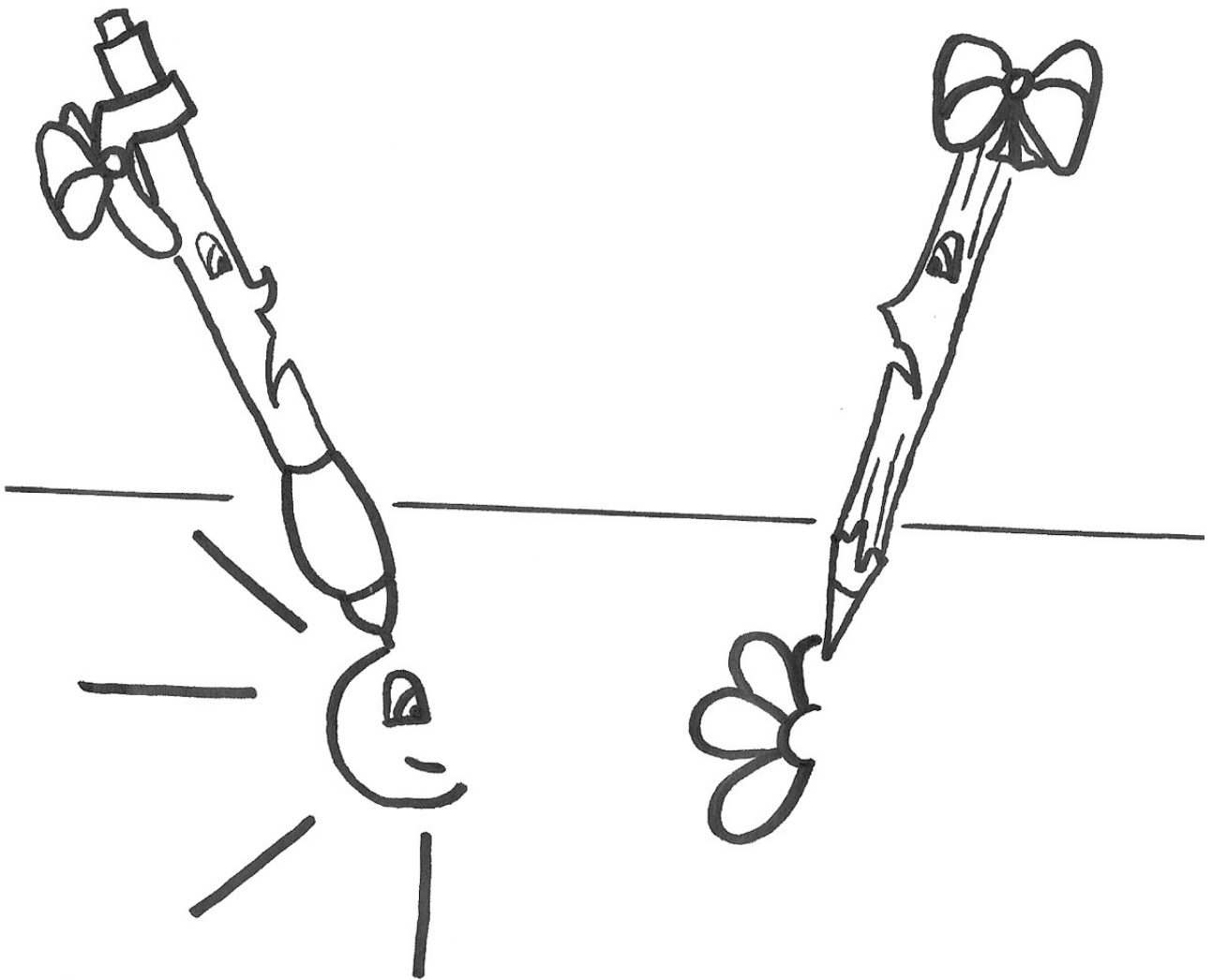
Byla jedna propiska a pastelka. Ostatní pastelky, tužky, propisky byly v pouzdře, propiska s pastelkou ležely na stole. Propiska s pastelkou byly velmi smutné. Propiska mluvila jen o malých a velkých písmenkách, pastelku zajímaly jen barvičky světa, ve kterém žije. Jednou přišel domů kluk, kterému patřily všechny pastelky, fixy, pera, propisky i tužky. Vysypal pouzdro a odešel. K propisce se náhodou zakutálelo pero. I začali si povídat o písmenkách, jak je úžasné, když je mohou napsat. A tak si propiska objevila přítele, se kterým si moc rozuměla. To ale bylo líto pastelce. Odkutálela se pryč. Kutálela se, kutálela, až narazila do modrého fixu. I začala se omlouvat: „Ó, promiň, já tě neviděla.“ Ale fix odpověděl: „Nic se nestalo. Víš co, pojď si se mnou povídat. Třeba o barvách.“ Pastelka se zaradovala. Říkala si, jak je to hezké mít někoho, s kým si rozumí. Pastelka se bavila s fixem a propiska s perem. Každá si našla sobě rovného přítele.

Otázky k textu:

- Co všechno leželo na stole?
- O čem si povídali propiska a pero?
- O čem se bavili fix a pastelka?

Dokresli a vybarvi.

V nouzi poznáš přítele

Kateřina Dobiášová

Jednoho slunečného rána si chystal zajíc snídani.

I šel kolem okolo jeho přítel ježek, který mu řekl: „Zajíci, už jsem dva dny nejedl, nemohl bych si k tobě přisednout a nasnídat se?“

Zajíci to nevadilo a pozval ježka ke stolu. Snídani si pořádně vychutnali, protože zajíc měl čerstvé zelí a červené jablíčko. Po snídani musel zajíc pracovat, a tak šel ježek domů.

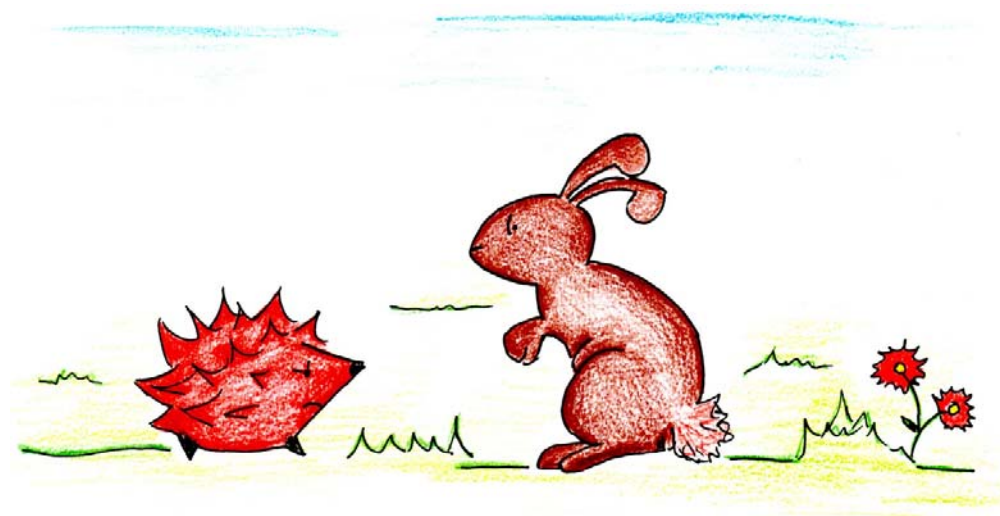
Když tak zajíc pracoval, najednou se spustil velký déšť a zatopil zajíci celou chaloupku. Zajíc si řekl, že půjde poprosit ježka, zdali by ho u sebe neschoval. Zaklepal na dvířka a zavolal: „Ježku, déšť mi vytopil domeček a já se nemám kde schovat, pusť mě dovnitř.“

Ježek mu však odpověděl: „I ne, zajíci, já bych se nevyspal, mám rád svou postýlku a s nikým se dělit nebudu.“

Zajíc posmutněl. Náhle na něj zavolala myška:

„Zajíci, pojď se schovat ke mně, já se s tebou ráda o postýlku podělím.“

Zajíc přečkal noc u myšky a ráno si řekl: „V nouzi poznáš přítele.“

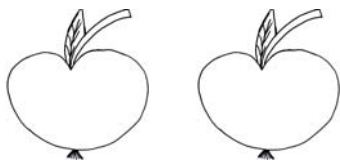
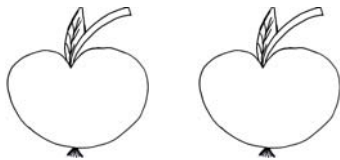
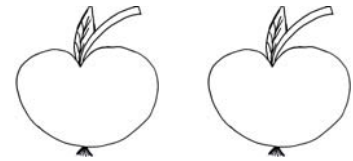
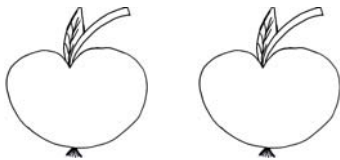
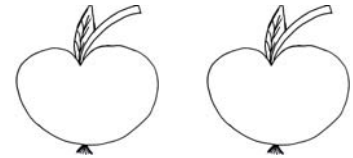
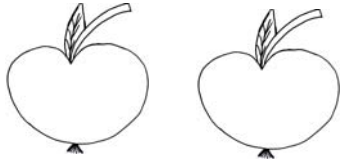
Otázky k textu:

Co měli zajíček s ježkem k snídani?

Proč potřeboval zajíček pomoc?

Kdo zajíčkovu pomohl?

**Spočítej všechna jablíčka na levé, pak na pravé straně.
Vybarvi 3 jablíčka červeně, 5 zeleně, zbytek jablíček žlutě.**

Pravé štěstí jsou praví přátelé

Martina Dohnalová

Každý den prošlo kolem lampy mnoho lidí i zvířátek. Lampa jim svítila na cestu a měla velkou radost, neboť věděla, že její světlo všem pomáhá navrátit se domů. Obvykle přes den spala a nikoho si nevšímala. Neměla však ráda malého pejška z okolí, protože u ní vždy zvedl nohu a probudil ji.

Jednu noc, která byla velmi temná, po chodníku pobíhal starý pán a někoho hledal. „Rone! Rone!“ volal na všechny strany. Marně! Nebylo zde ani živáčka. Lampa najednou uslyšela hlas zvířete. Byl to on! Pes, na kterého se velmi zlobila. „Lampo, Lampo, Lampičko! Ty tady tak stojíš a všechny vidíš. Neviděla jsi mého pána? Ztratil se mi ve tmě a já nevím kudy kam.“

Lampa se otočila k pejskovi a řekla: „Ty jsi Ron, vid’.“ „Ano, jsem,“ odpověděl pejsek. „Viděla jsem tvého pána, ale proč bych ti měla pomáhat, když mě každý den očicháváš!“

Pejsek sklopil hlavu a nevěděl, co říct.

Lampa nebyla zlá, proto pejskovi poradila. „Tvůj pán nosí černou čepici a opírá se o hůl, že ano?“

Pejsek zvedl ucho, srdce mu bušilo:

„Ano, to je můj pán,“ odpověděl radostně.

Lampa tedy pokračovala dál. „Šel tudy rovně, pak zabočil do vedlejší ulice. Měl by sis ale pospíšit. Snad ho ještě stihneš.“

Ron lampě poděkoval a rychle utíkal tam, kam mu řekla.

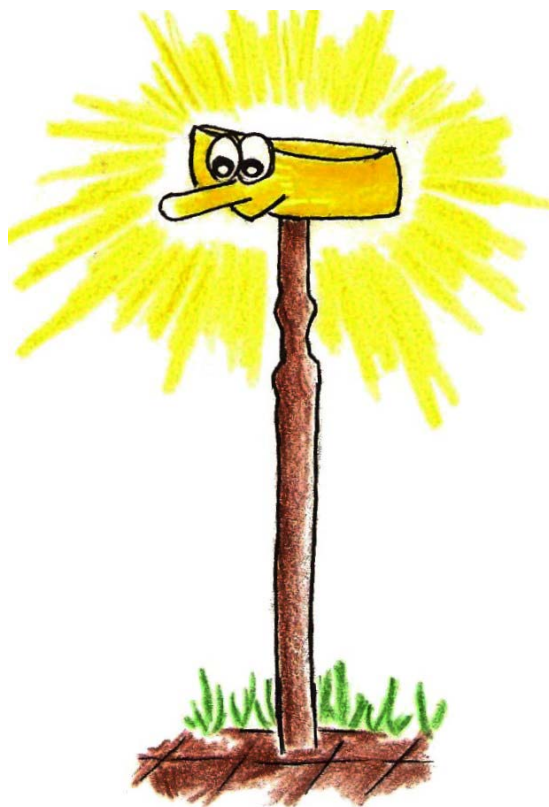
Druhý den ráno, ještě předtím než Lampa ulehla ke spánku, za ní přišel pejsek Ron a moc jí děkoval a slíbil jí, že už ji nebude budit a zvedat u ní nohu. Lampa se jen pousmála, blikla a šla spát.

Otázky k textu:

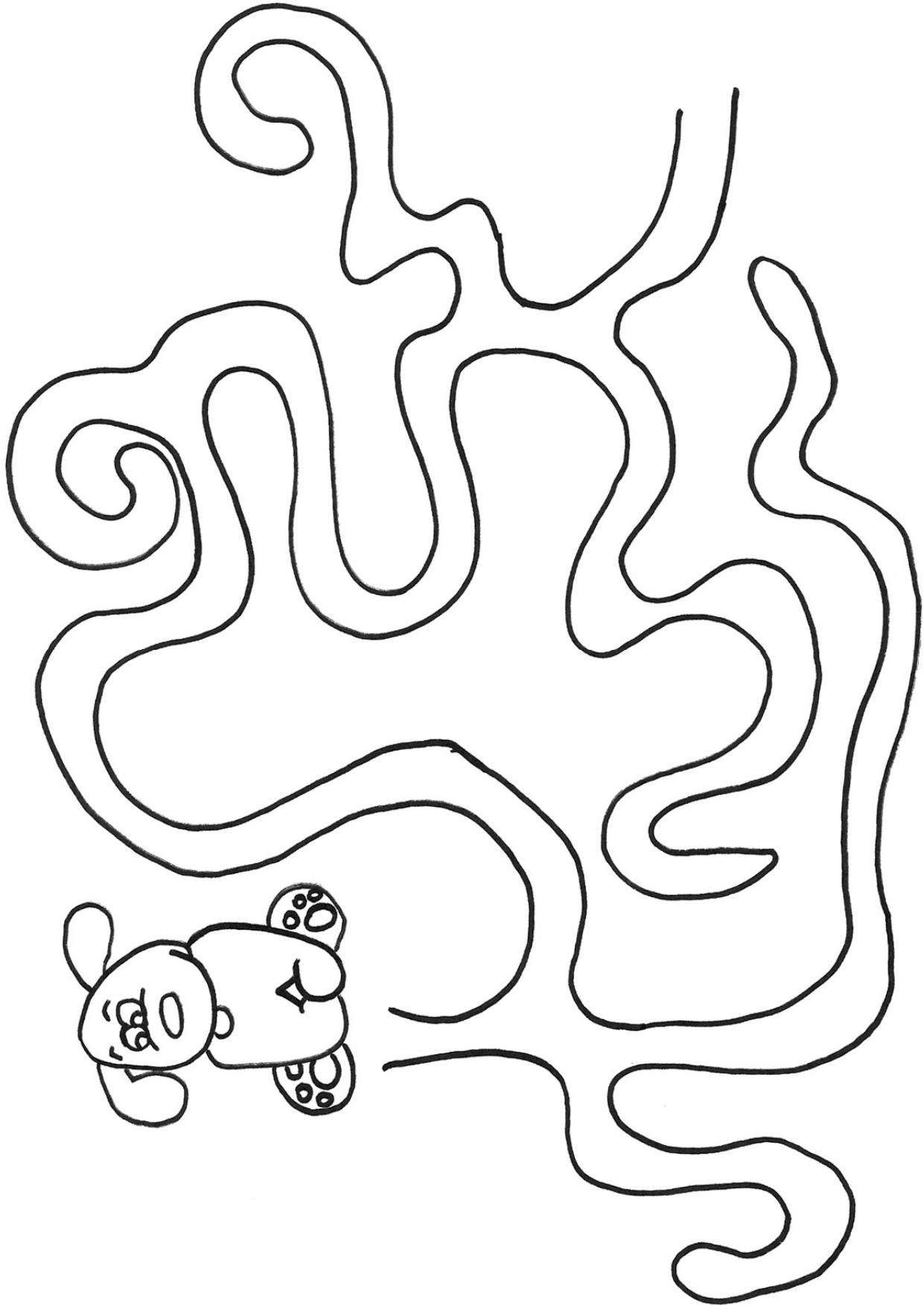
Z čeho měla lampa radost?

Proč se lampa na pejška zlobila?

Jak lampa pomohla pejskovi?

Pomoz pejskovi najít cestičku.

Kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem

Nikola Ferková

Jednoho letního rána rozkvetly dvě krásné růže. Ta s červenými okvětními plátky se jmenovala Maruška, ta s bílými okvětními lístky si říkala Janička. Růžičky si rostly ve svých květináčích. Byl večer a růžičky si popřály dobrou noc.

Najednou břink. Hromy a blesky. Začal liják, který růžičky probudil a vylekal. Neměly se kde schovat, jak uchránit své okvětní lístky, a tak byly mokré až po koříněk. Najednou Janička uviděla pootevřený skleník a rychle se do něho schovala. Zavřela dveře a nikoho k sobě nepustila.

„Pust' mě také dovnitř,“ zaprosila Maruška. Jenže Janička se otočila zády a neotevřela. A tak se Maruška schoulila do svých červených květů a čekala, až bouřka přestane.

Ráno se Maruška osušila na teplém sluníčku, krásně rozkvetla. Avšak Janička začala ve skleníku uvadat. Chyběla jí voda, a skleník nešel otevřít!

„Maruško, prosím tě, pomoz mi ven, nebo celá celička uvadnu!“ zaprosila Janička.

Červená růžička Maruška byla moc hodná. Ačkoliv se k ní Janička zachovala škaredě a nepustila ji do skleníku, aby se také schovala před bouřkou, Maruška jí nic nevyčítala. Otevřela skleníkové dveře a pomohla Janičce ven.

Janička se zastyděla a už nikdy Marušce neprovedla nic zlého.

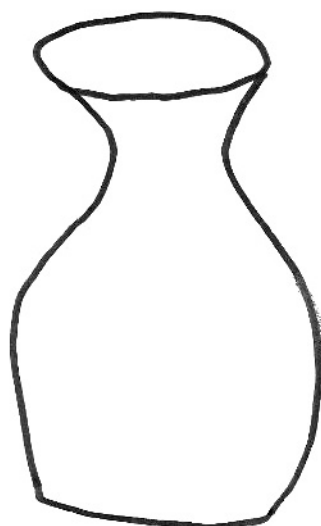
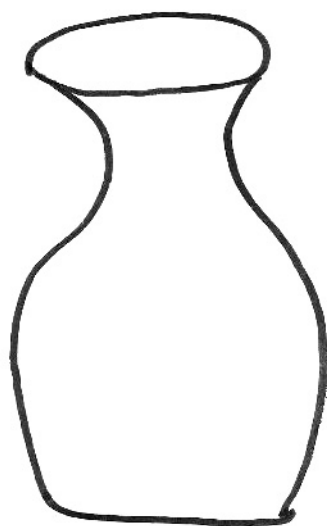
Otázky k textu:

Jak se růžičky jmenují?

Která růžička se schovala do skleníku?

Která růžička byla hodnější?

**Dej do každé vázy stejný počet růží.
K růži, která nemá vázičku, přikresli skleničku s vodou.**

Kdo seje vítr, sklízí bouři

Veronika Holá

V domečku u lesa bydlela stará babička se svým kocourkem Mourkem. Mourek, stejně jako babička, už nebyl nejmladší, ale na myšičku ještě někdy dostal chuť.

Myšky Klárka, Lenka a myšák Bob nebyly v domečku v bezpečí. Všechny myšky byly mlsné, hlavně když babičce ve spíži voněl sýr. Jednou povídá myšák: „Zajdeme si do spíže na voňavý sýr.“ A tak myšky šly. Kocourek předl babičce na klíně a myšky při výpravě za sýrem nikdo nerušil. Měly štěstí, babička zapomněla dovřít dveře spíže, takže mohly bezpečně vklouznout dovnitř.

Sýr ležel vysoko na polici. Šup, už jsou nahoře. Sýr krásně voněl, hryz, hryz, už ho mají v bříšku. Najednou se ve dveřích spíže objevil kocourek Mourek.

Myšák tiše povídá myškám: „Holky, tiše se schovejte, ať nás neuvidí!“ Ale Klárka ho neposlechla, proměnádovala se po polici s kouskem sýru v tlapce. Kocour se rozzlobil a začal se po myšce sápat. A už honí i ostatní myši.

Myšce Lence uklouzla nožka, tak tak se drží okraje police. Klára raději utekla, protože věděla, že je zle. Myšák Bob se snažil Lence pomoci, ale nešlo mu to.

Myška Klára mezitím slezla z police, ale to neměla dělat. To byla strašlivá chyba! Kocour ji zahlédl a vyběhl za ní. Pěkně ji prohnal po celém domě. Mezitím Bob vytáhl Lenku zpět.

Myšku Klárku kocour honil tak dlouho, dokud nebyla úplně vyčerpaná, unavená a dostatečně ponaučená. Už ví, že kdo seje vítr, sklízí bouři.

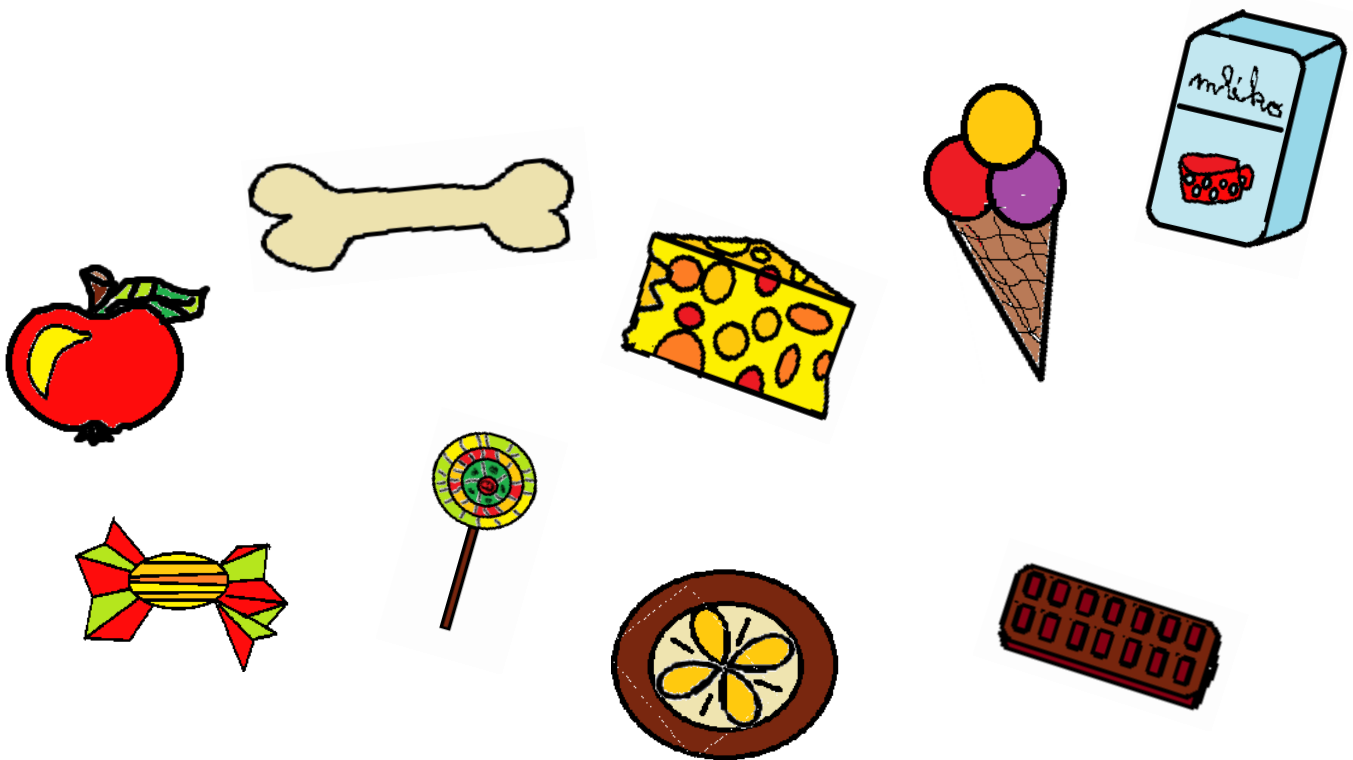
Otázky k textu:

Kdo všechno bydlel v domečku?

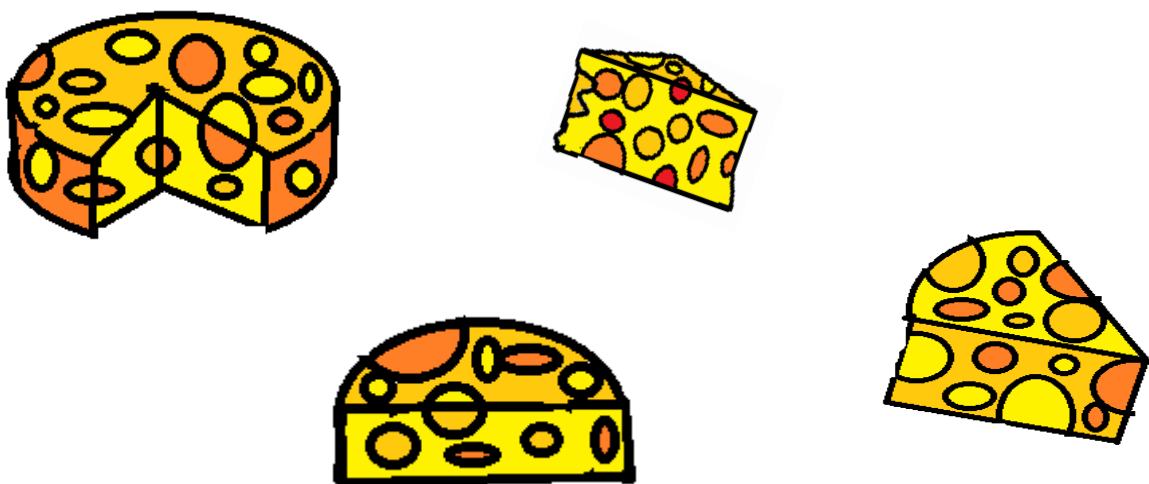
Pro co šly myšky do spíže?

Jak kocour vytrestal myšku?

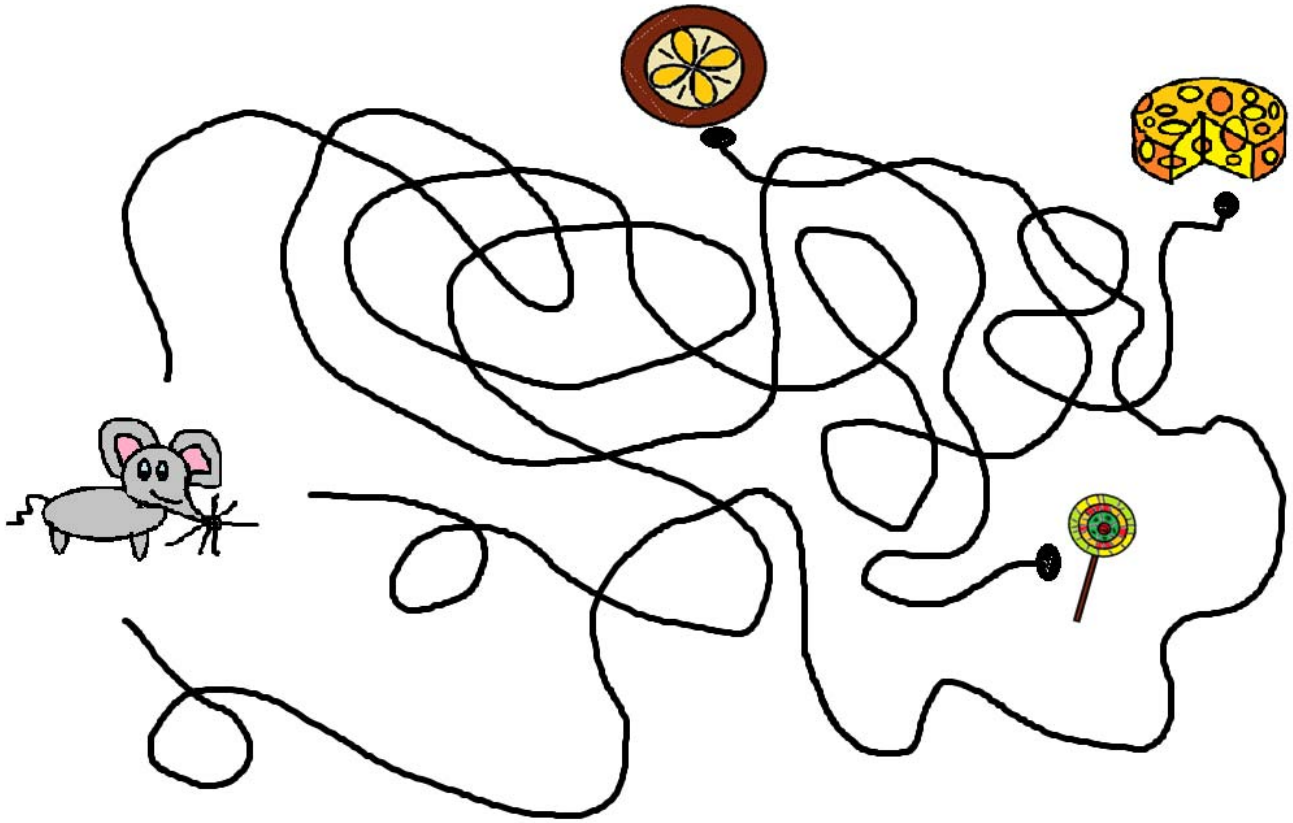
Co má myška nejraději?

Který sýr je největší, který nejmenší?

Kudy se myška dostane k sýru?

Lenoch k talíři natáhne ruku, k ústům ji už nezvedne

Martina Igazová

Barevný podzim svým chladivým dechem naznačil zvířátkům, že je čas si nasbírat potravu na zimu.

Všechna zvířátka se radostně pustila do hledání a sbírání potravy. Jen medvěd se stále potuloval a žádnou potravu nehledal.

Zvířátka mu domlouvala: „Medvěde, hledej si potravu na zimu, jinak budeš mít hlad!“

Ale medvěd jim vždy pyšně odpověděl: „Hleďte si svého, umím si poradit i bez vaší hloupé rady.“

A tak mu zvířátka už nic neříkala, hleděla si svého.

Zima se začala pomalu vkrádat do kraje a zvířátka se ukládala k zimnímu spánku. Ještě naposledy si všichni zkontrolovali, zdali mají všeho dostatek, zdali přežijí dlouhou zimu.

Ale co to, medvěd stále nezačal sbírat svou potravu! Promarnil čas, kdy příroda rozdávala ze svých pokladů.

Dlouhé zimní dny se zdály být nekonečné. A medvěd trpěl po celý ten čas ve svém brlohu. Hlad ho trápil, ani spát nemohl. Snad kdyby vstal a poprosil lesní zvířátka o trochu jídla, pak by snad k němu přišel zimní spánek, ale i na to byl medvěd příliš líný.

Sníh roztál a první sněženky hlásily, že zima už skončila. Všichni živočichové, kteří spali dlouhým spánkem, se zvesela probouzeli. Hned si každý vzpomněl na líného medvěda. Jakkpak asi přečkal zimu?

Zvířátka našla

vyhladovělého medvěda v jeho brlohu. Každý se nad ním slitoval a přinesl mu něco málo ze zimních zásob. Medvěd se najedl a slíbil, že už nikdy nebude před zimou lenořit, ale bude hledat potravu jako ostatní.

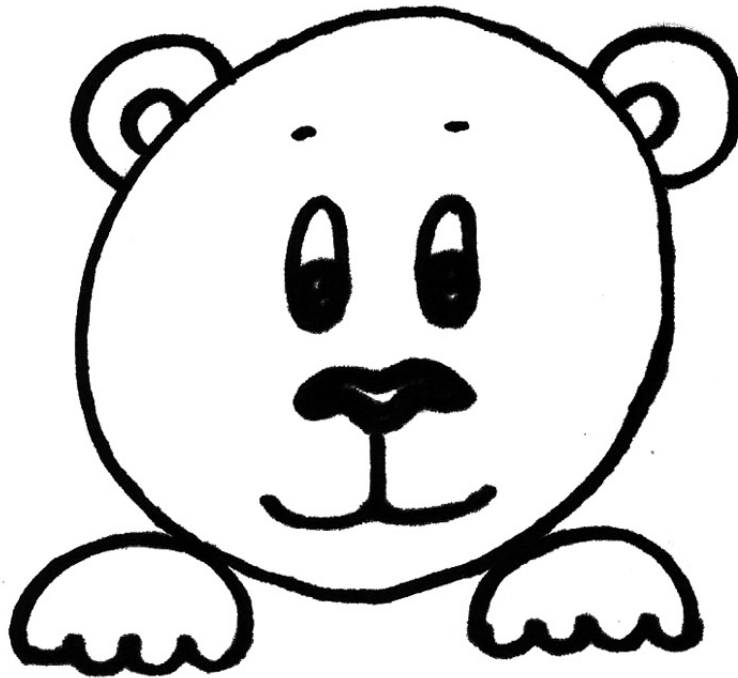
Otázky k textu:

Proč zvířata hledala potravu?

Proč medvěd neposlechl ostatní zvířata?

Co udělala zvířata, když viděla vyhladovělého medvěda?

Co jí medvěd?

Spěchat se vždy nevyplácí, zvědavost též smysl ztrácí

Veronika Kohutová

V jednom malém domečku uprostřed lesíka, kde zpívali ptáci, všude tekly pramínky potůčků a všechno kolem vonělo a kvetlo, stála sklenička s vodou.

Voda povídá skleničce: „Skleničko, skleničko, jak to venku krásně žije, svítí, kvete, se raduje. Chtěla bych se na chvíli podívat ven, nechci být stále tady, ve skleničce jen.“ Sklenička odpoví: „Vodo, vodo, vodičko, nevím, potěší-li tě srdíčko, vyjdeš-li ven, už nebudeš k užitku, hajný z lesa utahaný, nebude mít k úpitku.

Voda si říct nedala, překloupila skleničku, rozlila se po chaloupce.

Teď jen vyschne na podlaze, zvědavost se platí draze.

Dobře jí radila sklenička, však neposlechla ji vodička.

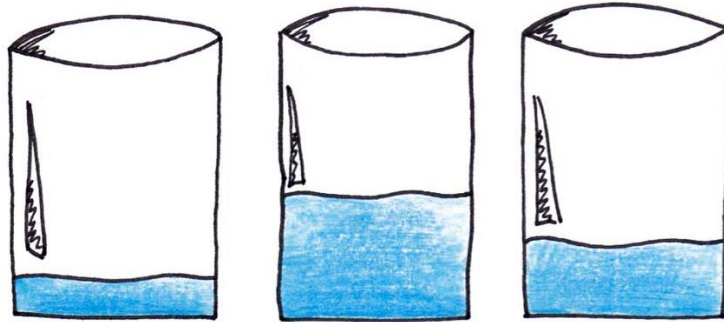
Otázky k textu:

Co říkala voda skleničce?

Poslechla voda skleničku?

Co se stalo s vodou?

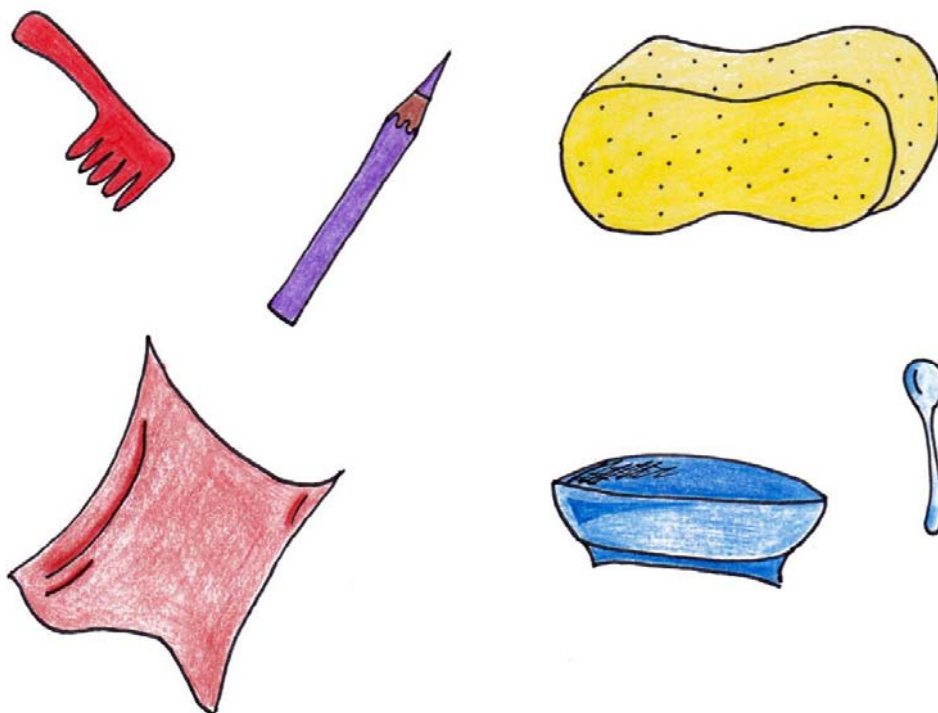
Ve které skleničce je nejvíc vody? (zakroužkujte)

Ve kterém hrníčku je nejmín vody? (zakroužkujte)

Čím můžeme utřít rozlitou vodu? (zakroužkujte)

Na každého jednou dojde

Jana Martinková

V lesíku žily pracovité veverky, které sbíraly jídlo na zimu. Všechny poctivě sbíraly a dávaly je do společné spíže. Avšak veverka Rita sbírala potravu jen pro sebe. Nasbírané dobroty si schovávala do komůrky.

Nastala zima a zásob ubývalo. Nejstarší veverák řekl:

„Budeme muset zmenšit příděl potravy, nebo nikdo z nás zimu nepřežije.“

Veverka Rita si pomyslela, že ona ano, neboť ona měla ve své komůrce ještě dost jídla. Ale protože byla chamtivá, s nikým se nechtěla rozdělit, udělala si ve své komůrce past na nenechavce.

Přišla ještě krutější zima, Rita pocítila hlad a zamířila do komůrky, těšila se, že si nacpe břicho. Jenže Rita byla i trochu zapomnětlivá. A snad osud tomu chtěl, že zapomněla i na svou pastičku. BUM! A na Ritu spadla její vlastní past. Teprve teď si Rita uvědomila, co se stalo, začala naříkat: „Copak budu dělat?“

Šel kolem veverák a uslyšel Ritu, jak pláče. Vešel do komůrky a uviděl Ritu, jak je chycená v pasti, ale viděl i její zásoby jídla. Moc se na ni zamračil. „Copak, Rito, děláš v té pasti?“ „Já jsem si chtěla ochránit své jídlo a udělala jsem si pastičku, jenže jsem na ni zapomněla a teď jsem uvězněná,“ plakala Rita.

„Já ti odtamtud pomůžu, ale musíš mi slíbit, že se rozdělíš,“ řekl veverák.

Rita přikývla a už nikdy nebyla chamtivá.

Otázky k textu:

Jak se jmenuje chamtivá veverka?

Jak si chtěla ochránit své jídlo?

Co to znamená, když je někdo chamtivý?

Najdi 8 oříšků.

Přátelské služby se neúčtují

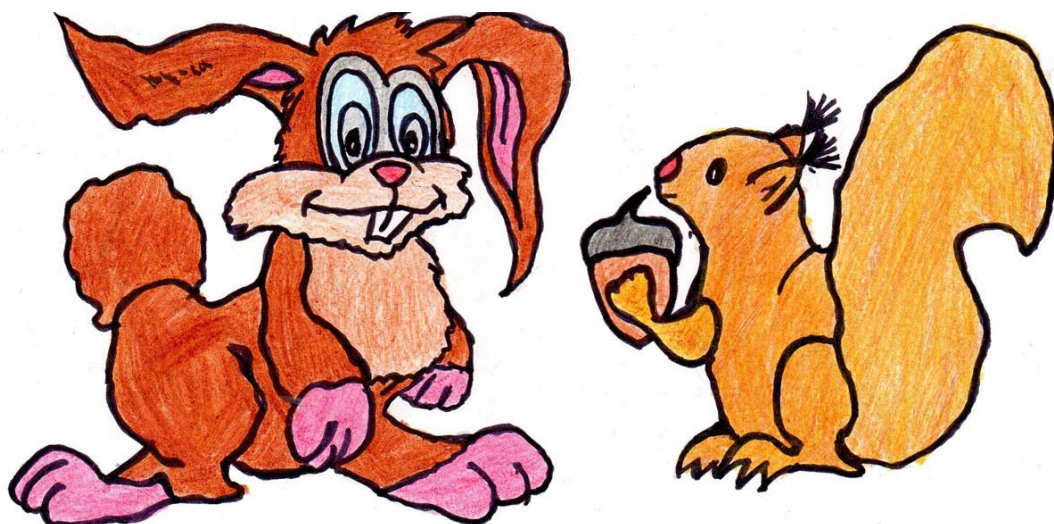
Mikulcová Eva

Byl krásný barevný podzim. Všechna zvířátka už byla docela unavená, a tak není divu, že se i těšila na zimní spánek. Ale ještě před tím, než se uloží ke spánku, si musí nasbírat co nejvíce potravy, aby přes zimu neměla hlad.

Jedním takovým pracovitým zvířátkem byla i veverka Terka. Skákala z větve na větev a sbírala oříšky. Ale najednou se jí sesmekla nožička a Terka spadla na zem. Naštěstí se jí nic nestalo, jenom si pochroumala nožku. Veverka Terka byla smutná, věděla, že už si další zásoby na zimu neudělá, že už nebude moci skákat po stromech.

Když se o jejím neštěstí dozvěděl kamarád zajíček Pizizubka, nemeškal a spěchal ji pomoci. Poprosil ostatní veverky, aby mu pro Terku daly alespoň jeden oříšek. Každá veverka ráda oželela oříšek.

Když měl Pizizubka dost ořechů, odnesl je veverce Terce. Ta se dojetím málem rozplakala: „Děkuji ti zajíčku, kamaráde, ale jakpak já se ti odvděčím?“ Zajíček mávl tlapkou: „Ale nijak, Terko, přátelské služby se přece neúčtují.“ Řekl zajíček a odhopkal do svého pelíšku.

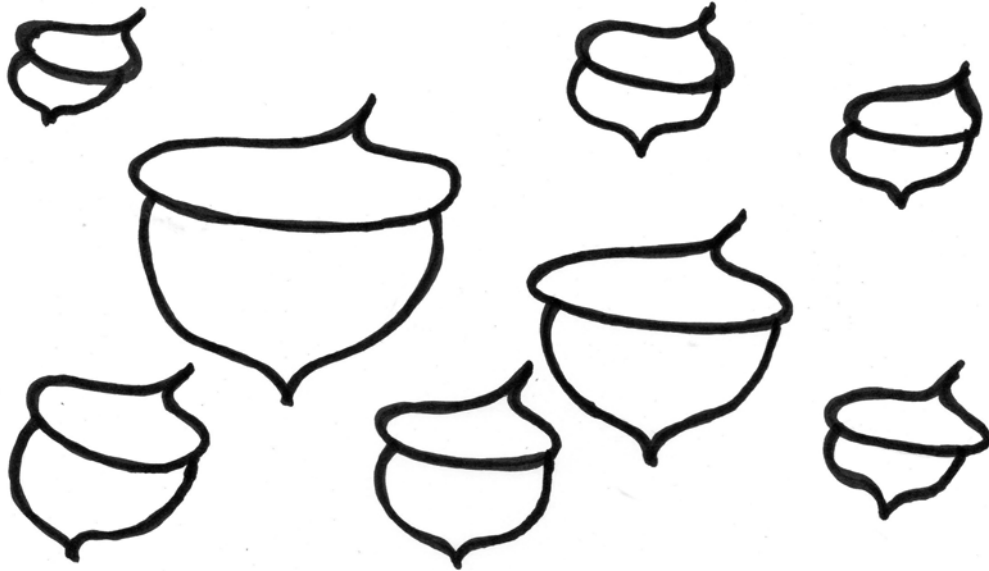
Otázky k textu:

Co se stalo veverce Terce?

Jak zajíček veverce pomohl?

O kolik oříšků požádal zajíček každou veverku?

Který oříšek je největší?

Pomoz veverce doskočit na stromy.

Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek

Martina Nevěřilová

Žila, byla v lese zvířátka. Blížila se zima a zvířátka si musela obstarat potravu. Veverky sháněly oříšky, myšky zrníčka obilí, ježek si do pelíšku nosil listí, když náhle uviděl zajíčka, jak si leží v trávě.

„Zajíčku, zajíčku, vstávej, pojď s námi hledat potravu na zimu,“ volal ježek. Ale zajíček jen netečně zvedl oči a pravil: „Na co potravu? Já mám času dost. Dokud tu zima není, nic nepotřebuji.“ Zajíček sklopil hlavu a spal dál. Večer zafoukal studený vítr a přinesl první sněhové vločky. Starostlivý jelen si všiml zajíčka.

„Zajíčku, pojď, pomůžu ti najít nějaké lupení, ať nemáš v zimě hlad.“ Jenže zajíček mu odpověděl: „Nestarej se o mě, zítra si vše obstarám.“ Jelen pokýval hlavou a odešel.

Najednou přišla zima, zvířátka už měla všechnu potravu schovanou a chystala se k zimnímu spánku. Jen zajíc stále nic neměl. Teprve teď, když sníh pokryl krajinu, se zajíc zalekl, a začal rychle hledat potravu. Pobíhal sem a tam, nic nemohl najít.

„Kde mám najít něco k snědku, všechno je pod sněhem!“ volal nešťastný zajíc.

Zvířátka mu na to odpověděla:
„Sám jsi říkal,
že se o sebe postaráš!“

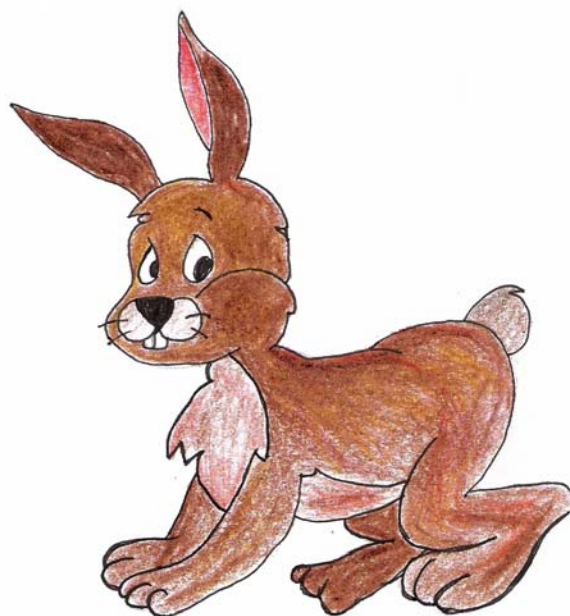
Zajíček začal plakat a naříkat. Uslyšel ho jelen a zase moudře pokýval hlavou. „Vidíš, vidíš, pláčeš, protože jsi důležitou věc stále odkládal. Ale neboj se, my ti pomůžeme, ale pro příště si pamatuj! Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.“

Otázky k textu:

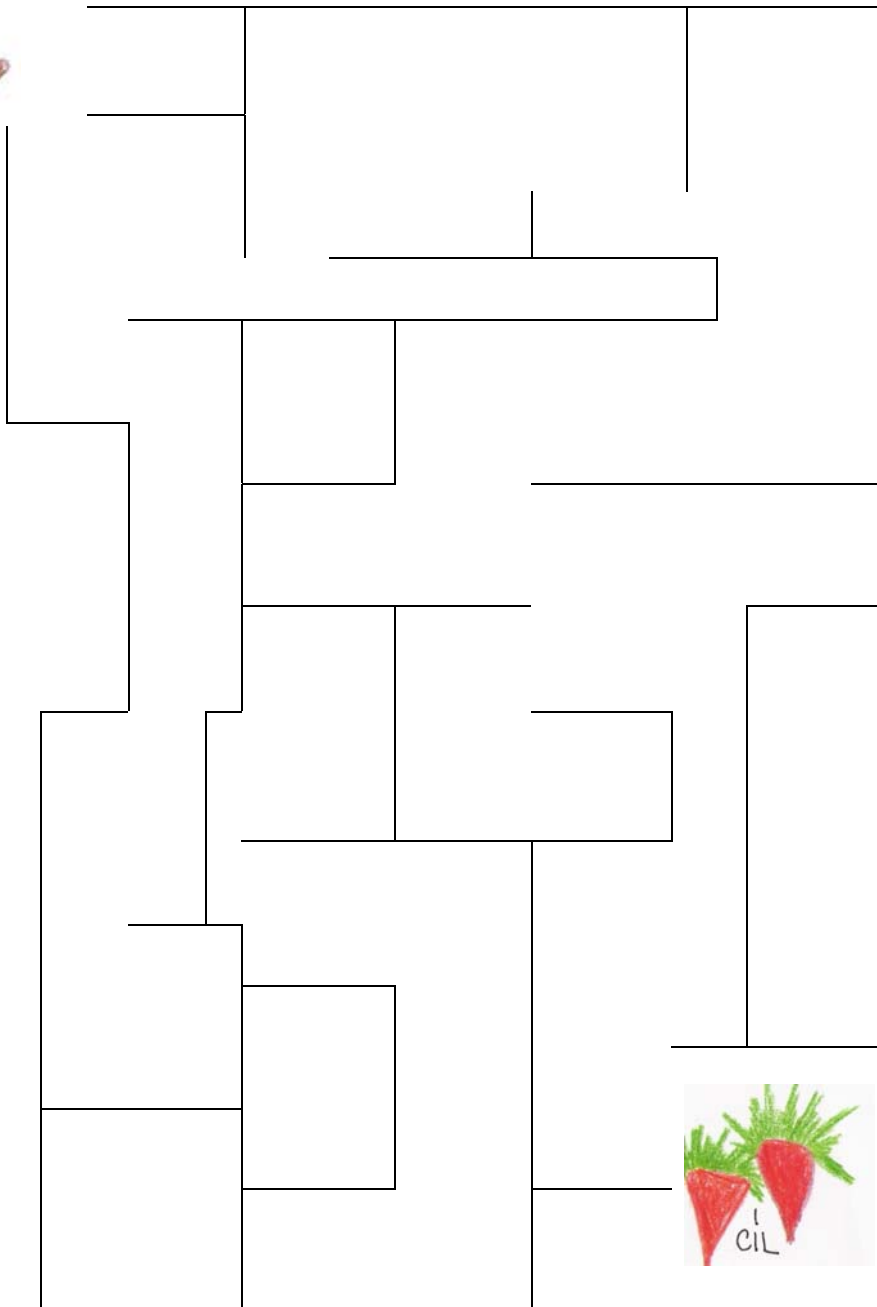
Které zvířátko si nehledalo potravu?

Co zajíčkovi radila zvířátka?

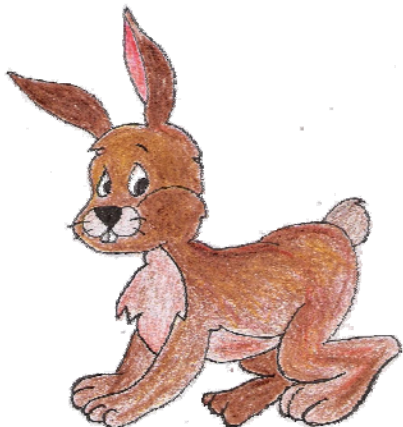
Kdo zajíčkovi pomohl?

Najdi se zajíčkem cestu k mrkvičce.

Najdi 5 rozdílů.

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne

Kristýna Plánková

V jednom starém domě žily dvě myšky, jedna byla zlobivá a druhá hodná.
V domečku žil i starý kocour.

Zlobivá myška chodila každý večer tajně upíjet kocourovi mléko.

Hodná myška jí však říkala:

„Ty jedna zlobivá myško, však počkej, on tě kocour jednou nachytá!“

Zlobivá myška se jí vždy jen vysmála. Avšak jednou se to doopravdy stalo, zlobivá myška šla zase na mléko, ale kocour si jí všiml, skočil po ní a chytil zlobivou myšku do tlapek. Myška plakala a moc se omlouvala, že už to nikdy neudělá. Kocour se nad ní nakonec slitovat a myšku pustil.

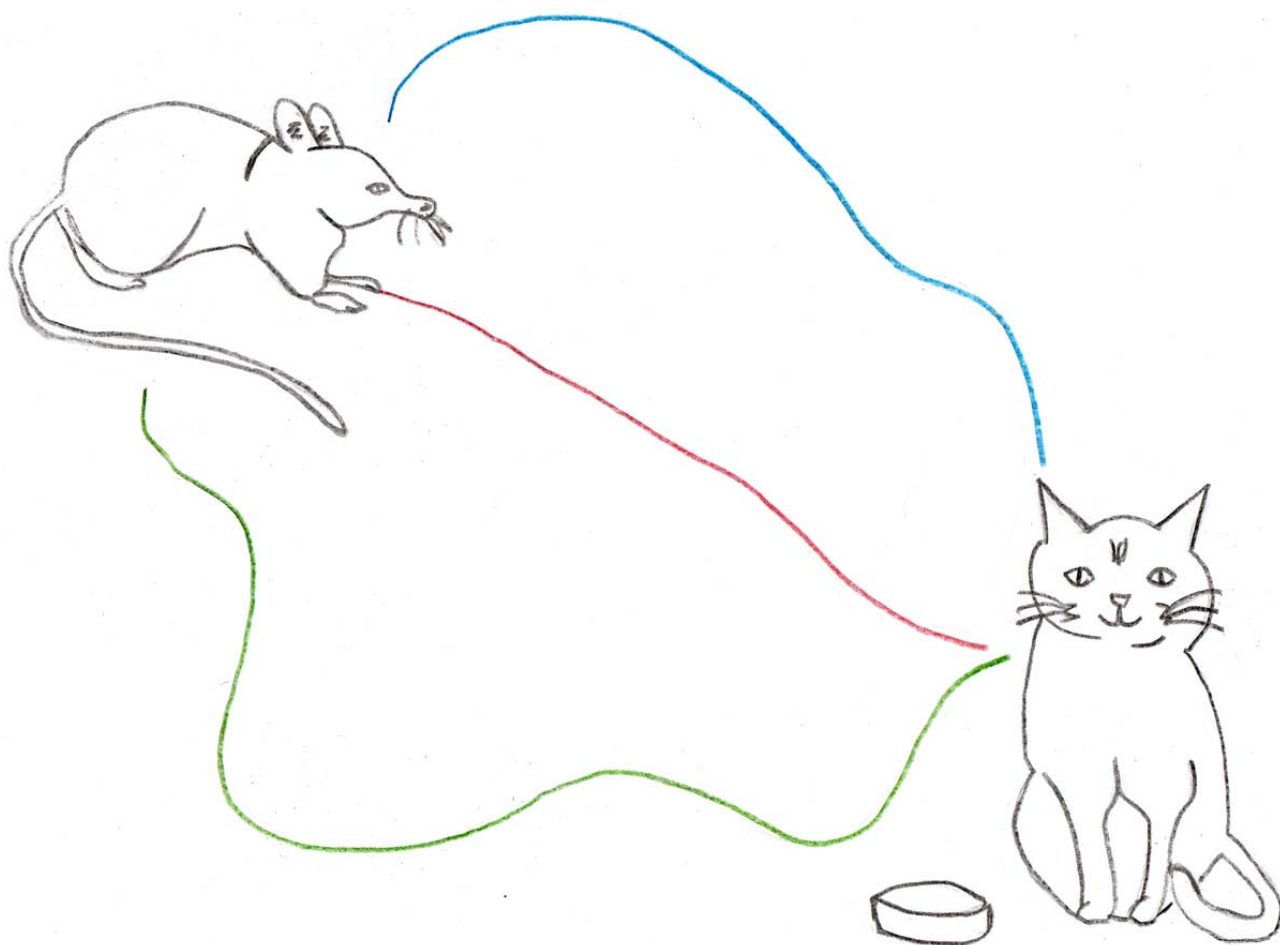
Otázky k textu:

Co dělala zlobivá myška?

Co radila hodná myška zlobivé myšce?

Co se se zlobivou myškou stalo?

**Která cestička je nejkratší?
Pojmenuj barvy, kterými jsou cesty naznačeny.**

Pýcha předchází pád

Vendula Sabóová

Byl jednou jeden bagr, který každý den pracoval. Pracoval na stavbě, kde byla špína a prach, proto jej každý den navečer umývali. Když večer lidé chodili domů, obdivovali jeho krásný žlutý lesk zářící v podvečerním sluníčku.

„Koukněte, jak je krásný!“ vzdychali lidé.

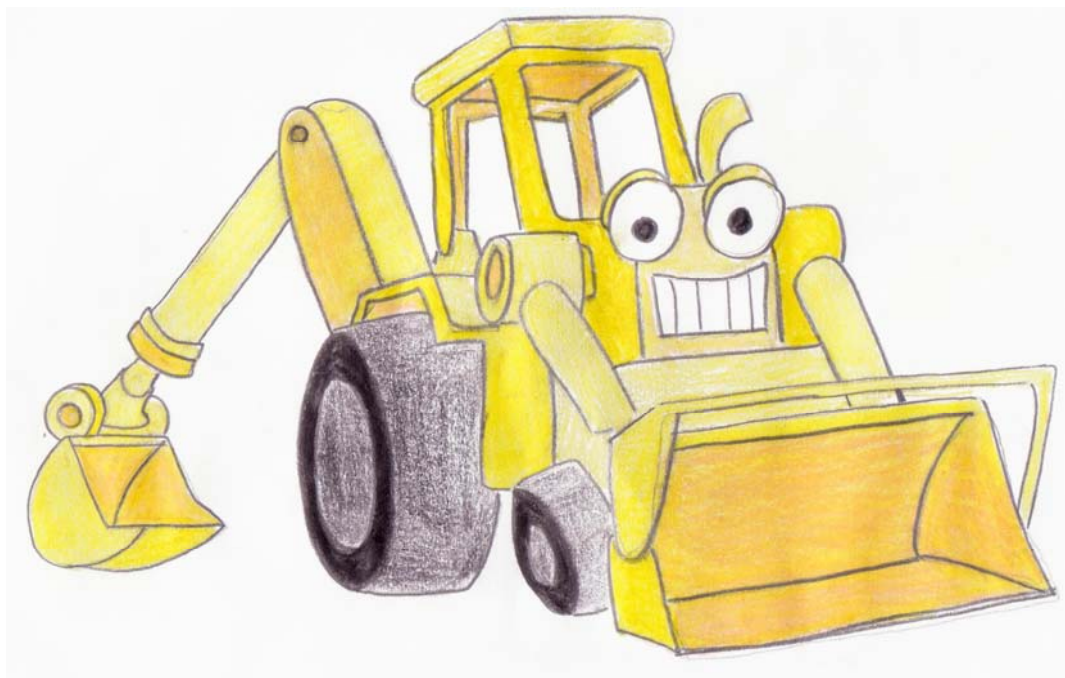
Avšak čím víc byl bagr hrdý na to, jak vypadá a jak jej všichni obdivují, tím méně byl pracovitý a ochotný pomáhat.

„Proč bych pracoval? Všichni mě obdivují, když jsem krásně čistý a lesklý.“

Bagr přestal pracovat a začal se pyšnit svou krásou.

„Dívejte se, jaký jsem fešák!“ pokřikoval na kolemjdoucí.

Když však přestal pracovat, lidé ho odložili. Odvezli ho do stodoly. A tam na něj už nesvítlo sluníčko, žádné paprsky se neodrážely o jeho žlutavou kapotu. Hold, pýcha předchází pád.

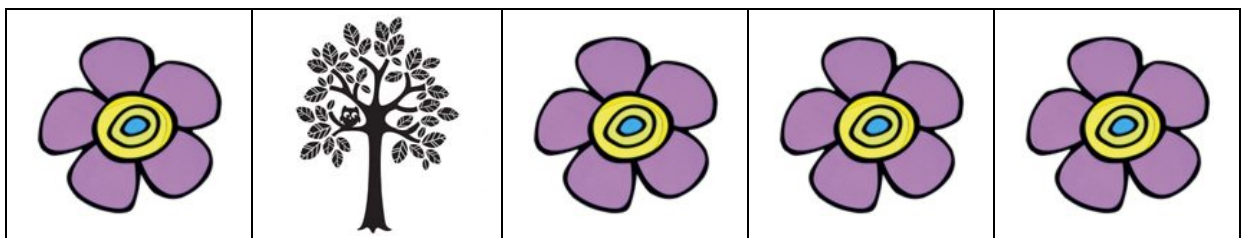
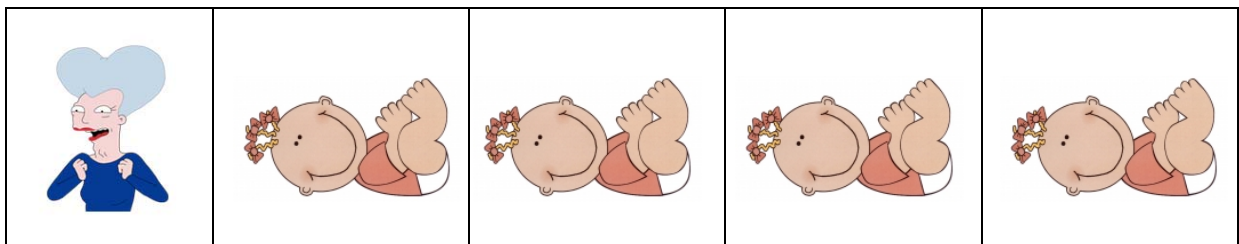
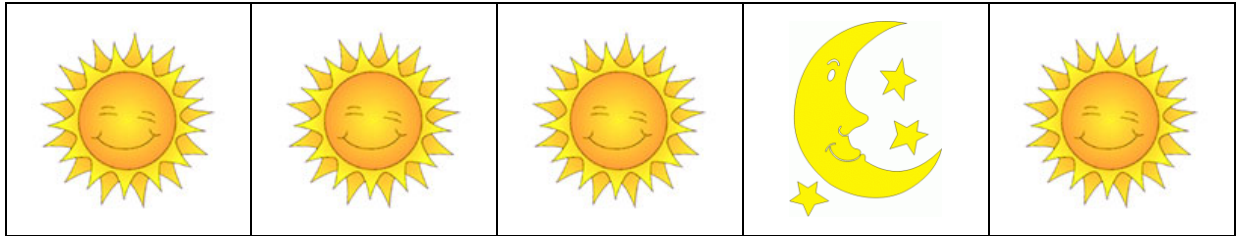
Otázky k textu:

Proč lidé bagr obdivovali?

Proč nechtěl bagr pracovat?

Jak to s bagrem nakonec dopadlo?

Vyber, co do skupiny nepatří.

Když se dva hádají, třetí má užitek

Míša Stančíková

Na kraji lesa žili dva kozlíci.

Oba kozlíci měli krásné zahrádky, ale pořád se hádali, čí zahrádka je hezčí.

První kozlík řekl: „Ta má zahrádka je ze všech nejkrásnější, protože nemám ani jednu květinu, která by vadla. Všechny povadlé květiny hned vytrhnu a vyhodím.“

Druhý kozlík, když to slyšel, šel a všechny povadlé květiny také vytrhal a nahradil je novými. Pak trochu zahrádku uklidil a řekl prvnímu kozlíkovi: „Tak co, ještě si myslíš, že je tvá zahrádka krásnější, jen se podívej, co jsem udělal já. Měl by sis na své zahrádce také uklidit a nasadit nové květiny, protože jinak nikdy nebude krásnější než ta má.“

Celé toto dohadování pozoroval třetí kozlík a nestačil se divit. Oba kozlíci vyhazovali za plot ještě krásné a zdravé květiny a nasazovali nové. Třetímu kozlíkovi bylo těch krásných kyticek líto, a proto je posbíral a nasadil si je na své zahrádce. Kyticčky krásně rostly, kozlík je rád chodil zalévat a nevadilo mu, že třeba některá uvadla. Po nějaké době měl třetí kozlík nejkrásnější zahrádku a kozlíci, kteří se pořád ještě hádali, mu mohli jen závidět.

Otázky k textu:

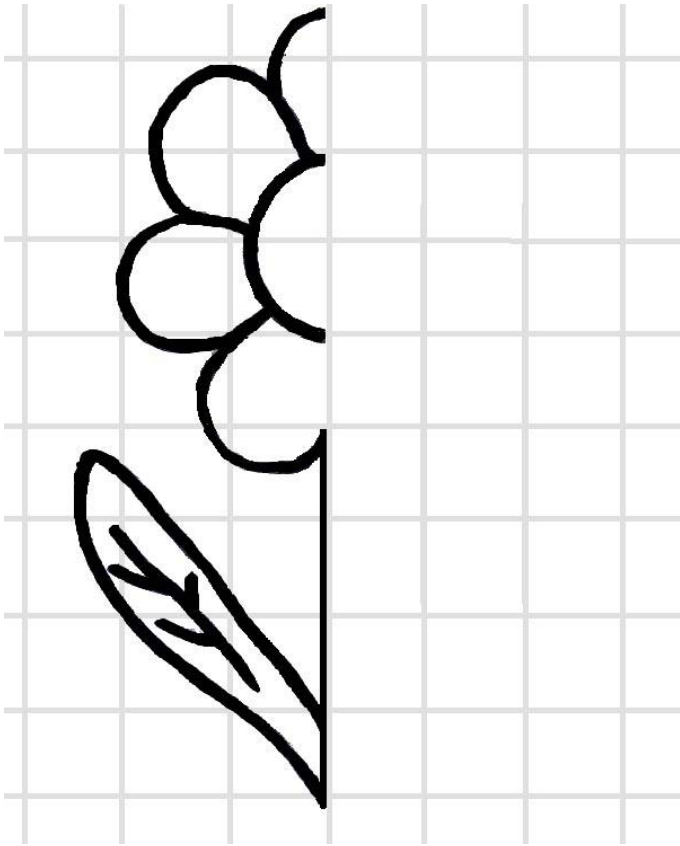
Proč se kozlíci hádali?

Co udělal třetí kozlík?

Čí zahrádka byla nejkrásnější?

Dokresli a vybarvi.

Slož obrázek.

Sytý hladovému nevěří

Eva Šablaturová

Na paloučku žil zajíček Hopsálek, byl moc pilný a pracovitý. Sbíral si jídlo a spravoval domeček. Na té samé mýtině žila také liška Zrzka. Ta však byla moc líná na to, aby se o něco starala. Týden nejedla, zhubla, pak šla k zajíčkovi Hopsalkovi.

Zaklepała na dveře:

„Hopsálku, zajíčku, jsem moc hladová a unavená,
nech mě prosím tě u sebe přespát, dej mi malou mrkvičku.“

Ale zajíček byl chytrý a odpověděl jí:

„Ne, ne, ty jsi hladová, a lišky mrkvičku nejedí.“

A tak liška odtáhla s nepořízenou pryč,
protože platí, že sytý hladovému nevěří.

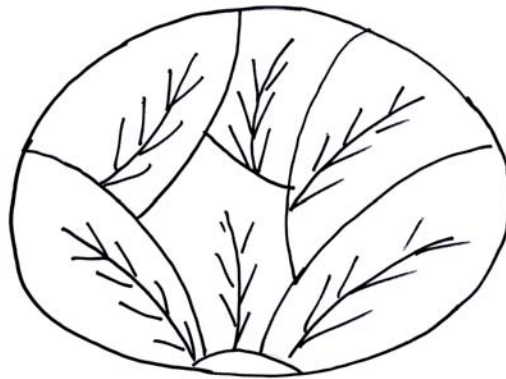
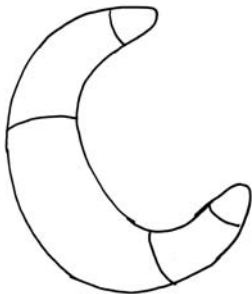
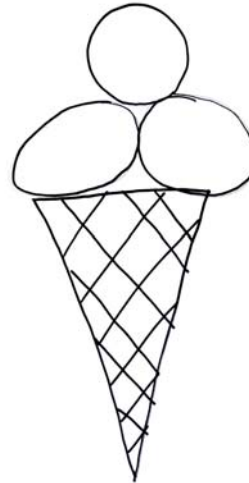
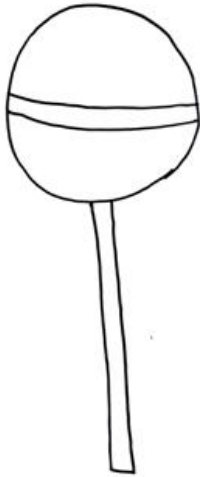
Otázky k textu:

Jak se jmenuje zajíček, jak se jmenuje liška?

Proč zajíček lišce nevěřil?

Co chtěla liška po zajíčkovi?

**Vyber, co mohl mít zajíček ke snídani.
Obrázek vybarvi.**

Redakce magazínu Předškoláci.cz

šéfredaktorka magazínu
Veronika Baudyšová
veronika@predskolaci.cz

učitelka
MŠ Radova, Olomouc

Robert Šibl
robert@predskolaci.cz

projekt manager

Vytvořeno pro pedagogický internetový magazín **Předškoláci.cz** ISSN 1804-3615
39 stran, Olomouc 2011

Povoleno je kopírování, sdílení a volné šíření, ... pro nekomerční účely.

e-knihu **Bajky a nebajky** můžete stahovat
na adrese: www.predskolaci.cz (menu Obsah -> Ke stažení)

Facebook: www.facebook.com/predskolaci.cz

Chcete i Vy přispívat články do magazínu Předškoláci.cz ? Napište nám na info@predskolaci.cz
Rádi uveřejníme Vaše autorské básničky, hry, omalovánky, písničky, pohádky, tvoření, ...

Stále hledáme nové autory a redaktory pro magazíny:

www.MojeBrisko.cz (o těhotenství a mateřství)

www.NaseBatole.cz (o dětech do 3 let)

www.Predskolaci.cz (rozvoj a výchova dětí)

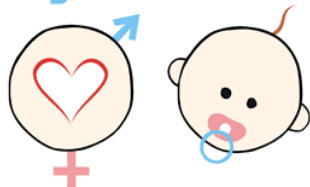
www.Skolaci.com (pro rodiče a děti školou povinné)

www.UzTamBudeme.cz (cestování a turistika)

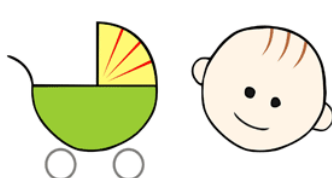
www.Vytvory.cz (hobby, kreativní tvoření)

Právě Vy tvoříte obsah webů. Informujte své přátele o možnosti této spolupráce!

MojeBříško.cz

NašeBatole.cz

Předškoláci.cz

